

Fellebbezésének alátámasztása érdekében a Tanács két jogalapra hivatkozik, amelyeket a következőkre alapít:

- téves jogalkalmazásra, amennyiben az Elsőfokú Bíróság túllépte azokat a korlátokat, amelyeket az ítélkezési gyakorlat állapított meg azon széles mérlegelési jogkörnek a közösségi bíróság általi ellenőrzése vonatkozásában, amely a kinevezésre jogosult hatóságot az előléptetésre jelölt tisztviselők érdemeinek összehasonlító vizsgálata során megilleti;
- az indokolási kötelezettség megsértésére, mivel a megtámadott ítéletben számos olyan hiányosság és pontatlanság fordul elő, amelyek érthetetlené teszik, hogy a Közzolgálati Törvényszék milyen alapon jutott arra a következtetésre, hogy a Tanács nyilvánvaló hibát követett el.

2009. április 28-án benyújtott kereset — Dunamenti Erőmű kontra Bizottság

(T-179/09. sz. ügy)

(2009/C 167/32)

Az eljárás nyelve: angol

Felek

Felperes: Dunamenti Erőmű Zrt. (Százhalombatta, Magyarország) (képviselők: J. Lever QC, valamint A. Nourry és R. Griffith Solicitors)

Alperes: az Európai Közösségek Bizottsága

Kereseti kérelmek

- Az Elsőfokú Bíróság semmisítse meg a határozatot, illetve annak rendelkező részében minden egyes rendelkezést annyiban, amennyiben azok a felperesre vonatkoznak;
- másodlagosan, az Elsőfokú Bíróság semmisítse meg a Határozat 2. és 5. cikkét annyiban, amennyiben azok olyan mértékben rendelik el a támogatásnak a felperessel történő visszatéríttetését, amely meghaladja minden olyan támogatás mértékét, amelyet a Bizottságnak a közös piaccal összeegyeztethetetlennek kellett volna nyilvánítania;
- az Elsőfokú Bíróság az eljárási szabályzat 65. cikke alapján rendeljen el bizonyításfelvételt, melynek keretében hívja fel a Bizottságot, hogy nyújtsa be az Elsőfokú Bírósághoz a Bizottság és a magyar hatóságok között lezajlott minden olyan írásbeli érintkezés másolatát, valamint a Bizottság és a magyar hatóságok közötti minden olyan találkozó és megbeszélés jegyzőkönyvét, amelyekre a megtámadott határozat (466) preambulumbekzdése utal;
- ha az Elsőfokú Bíróság a bizonyítékok mérlegelése során úgy ítélné meg, hogy szakértő vagy szakértők közreműködése szükséges, rendeljen el egy vagy több szakvélemény elkészítésére irányuló bizonyításfelvételt, illetve bármely más olyan bizonyításfelvételt, amelyet megfelelőnek ítélt;
- az Elsőfokú Bíróság a Bizottságot kötelezze a felperes költségeinek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A felperes a magyar hatóságok által az egyes villamosenergia-termelők számára a Magyar Villamos Művek Rt. (MVM) mint a magyar állam tulajdonában lévő hálózatüzemeltető és e termelők között a Magyar Köztársaság Európai Unióhoz történő csatlakozása előtt megkötött hosszú távú villamosenergia-vásárlási megállapodások (HTM) formájában nyújtott támogatást a közös piaccal összeegyeztethetetlennek nyilvánító, 2008. június 4-i C (2008)2223 végleges bizottsági határozat (C 41/2005. [korábbi NN 49/2005.] sz. állami támogatás — Magyarországon meg nem térülő költségek) megsemmisítését kéri. A megtámadott határozat az állítólagos állami támogatás kedvezményezettjeként azonosítja a felperest, valamint kötelezi Magyarországot, hogy a felperessel térítse vissza a támogatást és annak kamatait.

Kereseti kérelmeinek alátámasztása érdekében a felperes négy jogalapot terjeszt elő.

Az első jogalap keretében a felperes azt állítja, hogy a Bizottság megsértette az EK 87. cikk (1) bekezdését, amennyiben a felperes által kötött HTM-et támogatási intézkedésnek minősítette, jóllehet maga is elismerte, hogy e HTM „alapvető” privatizáció előtti megállapodást képezett. A felperes álláspontja szerint tehát a magyar hatóságok a piaci magánbefektető kritériumának megfelelően jártak el. A felperes azt állítja, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a magyar Csatlakozási Szerződést, valamint a 659/1999 tanácsi rendelet⁽¹⁾ 1. cikke b) pontjának v. alpontját.

Másodszor, a felperes előadja, hogy még ha a HTM folytán 1995-ben állami támogatásban is részesült volna — mint ahogy nem —, akkor is jogosan bízhatott abban, hogy a közösségi jog alapján az ilyen támogatást létező támogatásnak kell tekinteni.

Harmadszor, a felperes azt állítja, hogy a határozat a felperes által kötött HTM-nek a közös piaccal összeegyeztethetetlen állami támogatásnak minősítésével sérti az arányosság elvét, mivel a támogatást tévesen nyilvánította működési támogatásnak, továbbá azt annak ellenére sem kellett volna a közös piaccal összeegyeztethetetlennek minősíteni, hogy az a felperes meg nem térülő költségeinek ellentételezésére szolgált. Ezenkívül a felperes előadja, hogy a Bizottság következtetésének indokolása nem megfelelő és/vagy hiányos, továbbá e következtetés sérti az EK 87. cikk (3) bekezdésének a) pontját, amennyiben nem ismeri el, hogy a felperes által kötött HTM a gazdasági fejlődés előmozdítását szolgálta.

Negyedszer, a felperes arra hivatkozik, hogy a visszatéríttetés előírás sérti a 659/1999 tanácsi rendelet 14. cikkének (1) bekezdését, valamint a közösségi jog olyan általános elveit, mint a törvényes érdekek védelmének elve és a jogos bizalom elve. Ezenkívül a felperes azt állítja, hogy a Bizottság megsértett olyan lényeges eljárási szabályokat, mint a felperes tisztességes eljáráshoz való joga.

⁽¹⁾ Az EK-Szerződés 93. cikkének alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 1999. március 22-i 659/1999/EK tanácsi rendelet (HL 1999., L 83., 1. o; Magyar nyelvű kiadás 8. fejezet, 1. kötet, 339. o.)